nemzeti sport 2015. május 29.
KRÉM+

# NAGY TÍMEA

HETI VENDÉGÜNK

# ÉDES ÉS SAVANYÚ

»2–3. oldal

FOTÓ: MIRKÓ ISTVÁN

# Aranyember

Az első vívóruhájára tisztán emlékszik, ahogyan az anyaság azon pillanataira is, amikor lemondott volna bármelyik olimpiai aranyérméről. Az otthoni édes életet azonban a munkahelyi savanyú viszony követi: a Nemzeti Sportuszoda létesítményvezetői feladatai azért néha kellemetlen helyzetekkel járnak. De azért itt is, ott is helytáll a kétszeres olimpiai aranyérmes párbajtőrvívó, **NAGY TÍMEA.**

tudatos, ökélt, ma már mény: erzett magának hány enséget gy Tímea

TÓK: MIRKÓ ISTVÁN

## Nehéz anyaság

„Béna anya vagyok – mondja a kétszeres olimpiai bajnok vívó, amit persze fenntartással hiszünk csak el. – Tényleg. Egyáltalán nem vagyok például következetes. Egy bibliai idézet szerint gyilkos az az apa, aki nem használja ostorát, ha én anya vagyok is, képtelen vagyok rá. Másfelől viszont a gyerekeim őszinték, minden gondjukkal odajönnek hozzám, és ha azt vesszük, hogy manapság a pszichiátriák kiskorúakkal vannak tele, annak örülhetek, hogy minket hasonló veszély nem fenyeget. Csak hát azt a rohadt matekot is fontos lenne megtanulni..."

Régi kép a három gyerkőcről: csak Luca (jobbra) maradt a vívásnál, Csenge és Csanád vízilabdázik

**● Szóval úgy fogyott le meglehetős drasztikusan, hogy, már elnézést, csak csokit zabált?**

Szinte. De van annak lassan húsz éve. Kilencvenhatban történt. Tudtam, muszáj leadnom valamennyit, de azt is, hogy a csokoládét képtelen leszek elhagyni. Arról hallottam már akkor is, hogy ha csak egyfélét eszel, az fogyaszt, gondoltam, miért ne próbálhatnám ki a csokidiétát?! Mit mondjak, potyogtak le a kilók szépen.

**● Ehhez a fogyókúrához aligha lehetne odabiggyeszteni, hogy „a fogorvosok ajánlásával" – az édesség az egyetlen szenvedélye?**

Meg az alvás. Lenne, ha tudnék. Csakhogy hajnali négykor kelek, hatig tornázom – tíz percet ma is képes volnék vívni, igaz, nem találnék el senkit –, összerakom a napot, előkészítem a terepet, hogy hattól már csak a gyerekeké legyek. Kilencig aztán miattuk nincs megállás, akkor viszont jó lenne kicsit a szenvedélyemnek élni.

**● Alvás helyett azonban a Hajós Alfréd uszodába visz az útja, ahol létesítményigazgatóként dolgozik. Élvezi?**

Még jól is érezhetném magam, csak a sikerélmény hiányzik. Na meg az sem az igazi, hogy elég szorosan meg van kötve a kezem. És azért sportolóként nehéz a civilek közé beszokni. Azt vagyok képtelen feldolgozni, hogy ebben a közegben a kritikát bántásnak veszik, miközben építő jellegűnek szánom. Én például direkt kérem, hogy kritizáljanak, ha jogtalannak érzem, úgyis megvédem magam, ha viszont jogos, azzal előrébb juthatunk. Itt, az uszodában nem bírják. Ezért sem szeretnek.

**● Magát? Hát ki nem szereti Nagy Titit?**

Pedig nem szeretnek. Mert én meg nem szeretem azt, aki spicli, aki felfelé nyal, aki bemószerolja a másikat, aki csak a főnöknél akar jó lenni. Igaz, az elején magam is „mószeroltam", elkövettem azt a hibát, hogy szóltam a főnöknek amiatt, ami nem tetszett, és ha a jobbítás szándéka vezérelt is, ma már nem tennék ilyet. Mindenesetre nehéz elviselni, ha azért utálnak, mert korrekt vagy. Amikor legutóbb épp zokogtam az egyik padon, egy pólóedző jött oda, hogy aki jó vezető, nem vattacukrot árul. Legfeljebb azt szereti mindenki.

**● Könnyen elsírja magát?**

Nagyon. Nehezen tartom kordában az érzelmeimet, a haragomat is, igaz, hamar megbocsátok. Tíz perc, és elszáll, azt viszont sajnálom, hogy a munkámtól megkérgesedett a lelkem,

HETI VENDÉGÜ

Tisztelet a bajnoknőnek: Nagy Tímea Sydneyben és Athénban is olimpiai bajnok lett

hogy hátba szúr az, akivel jót tettem. A sportpálya más.

**● Mégis kitart az uszoda mellett.**

Mert hűséges típus vagyok. Élvezem, hogy sportos környezetben lehetek, az pedig, hogy a gyerekeimet látom nap mint nap edzeni, megfizethetetlen.

**● Miután mindhárom gyermeke egy-egy világraszóló sikere előtt született, gondos matematikai számítással arra a következtetésre juthatunk, hogy a sydneyi olimpiai bajnoki győzelmét megelőzően megszülető nagyobbik lánya már rendesen benne van a tinédzserkorban.**

Olyannyira, hogy a tizenhét éves Csenge miatt már lakást is úgy nézek, hogy meglehet, hamarosan kirepül. Irigykedem a korára, hogy szerelmes, mert hát szerelem nélkül nem lehet élni, majd pedig belehalok, ha egy csalódástól könnycsepp jelenik meg az arcán. De hogy az nekem mennyibe kerül! Olyankor reggeltől az üzleteket járjuk, az a legszebb az egészben, amikor este hatkor szól, igazából nem is érdekelte már az a fiú. Mondhattad volna nyitáskor is, vetem oda, persze az ősz hajszálaim hetven százalékát nem neki, hanem Luca lányomnak köszönhetem. Ő az athéni győzelmemet megelőzően született, egy betyár, életre való nőci, nyesegetem a vadhajtásait, csak az a baj, ha letörök egyet, nő másik kettő. De biztosan zseni, csak azt nem tudom még, hogy miben. Épp most hagyja abba a vívást, mert ő azt szereti, ha jól érzi magát a közegében, ha lehet gálázni, ökörködni. Egészen más, mint a nővére. Csenge mindent feláldoz a vízipólóért, iszonyú edzésmunkát végez, és ugyan kapusként hátrány, hogy alacsony, alázattal sok mindent kompenzál. Csanád kilencéves, focizott, most ő is vízilabdázik.

**● Nagyságrendekkel nehezebb három gyereket nevelni, mint olimpiai bajnoki címet nyerni?**

Ma már nekem a két olimpiai arany kivívása olyan, mintha főztem volna egy-egy jó ebédet. Minden átértékelődött. Ma van napjában öt-hat olyan történés, amiért feláldoznám bármelyik olimpiai aranyamat. Amikor például a minap a lányomat kitolták a műtőből, minden eredményemet odaadtam volna azért, hogy megszűnjön minden fájdalma. Pedig a Tűzoltó utcai gyermekklinika tragikus sorsait látva szinte szégyelltem magam, hogy mi Csengével azzal a csekélységgel odamerészkedtünk. Az olimpiai arany pillanatában persze megáll az idő, kétszer is átéltem, két perc múlva azonban már a csapatversenyre koncentráltam.

**● Hiányzik?**

Az edzőtábor igen. A hangulata, a zrikák, az izzadságszag. A verseny, a stressz, az izgalom, na, az nem. Nem is voltam sikeres.

**● Miket beszél? Két olimpiai arany és egy világbajnoki cím. Más az egyikért körbefutná az Egyenlítőt.**

Ez pontosan három győzelem. És a másik négyezer végtelenül szomorú este, amikor nem sikerült? És sírva hívtuk egymást Simóka Beával, hogy ez nem lehet igaz.

**● Ha nem bánja, nekünk éppen így volt jó. Hanem azért mindvégig olimpiai bajnok akart lenni?**

Ki is mondtam. Tizenegy éves koromban, amikor az első vívóruhámat varrták. Balkezes vagyok, úgy kellett külön készíteni, a bácsi, aki

FOTÓK: NS-ARCHÍV

## Csak semmi brahi

„Semmi pénzért nem ugranék le a toronyból – tiltakozik a Hajós uszoda létesítményvezetője. – Az első olimpiai bajnoki címem előtt megígértem, ha nyerek, leugrok három méterről, de halálfélelmem volt. Mondtam, tessék, vigyétek nyugodtan az aranyat, én innen biztos nem vetem le magam. Egy méterről azért ugrottam egyet, az sem olyan kellemes. Sosem voltam az az őrült típus, inkább higgadt bölény."

varrta, kedveskedve megjegyezte, na, ezt egy világbajnoknak készítem. A bácsi arca, és egy valamivel későbbi kép kristálytisztán megmaradt bennem: állok a metrómegállóban, és csalódottan arra gondolok, mégsem olyan jó fej, hiszen csak világbajnoknak szán. És az olimpiai bajnokság?

**Galambos Dániel**

„Kubában készült a kép. Édesapám kiküldetésben dolgozott az országban, négytől hétéves koromig éltünk Havannában. A kép egy ünnepségen készülhetett, valamin éppnagyonmeglepődöm... De nagyon élveztem az ott töltött időszakot, szerintem meghatározta a gondolkodásmódomat az az optimizmus, ami a helyiekre jellemző. Akkor spanyolul jobban beszéltem, mint magyarul, ma már nincs így..."

*lahaza, nő- az n- i*

# Legális dopping

„Selma Lagerlöftől A halál kocsisa a kedvencem, ez a kisregény a jóságról, a szeretetről szól, arról, ahogyan mindannyiunknak élnünk kellene. Már legalább egy tucatszor elolvastam, és azért is gondolok szívesen erre a kötetre, mert először épp a sydneyi olimpián, az olimpiai faluban lapoztam végig. Lehet, hogy ennek a könyvnek is köszönhető, hogy olyan jó hangulatban vívtam a játékokon. Akkor véletlenül akadt a kezem ügyébe, a másik több mint tíz alkalommal már nem."

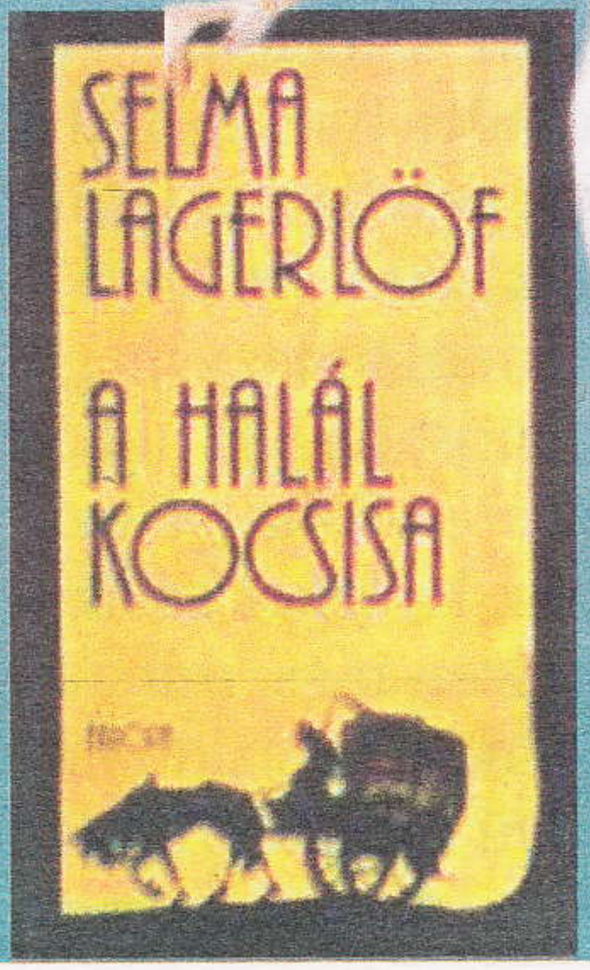

lékszem a mondatra."

## HETI VENDÉGÜNK

NAGY TÍMEA

# A barát

„Móna Istvánra barátként tekintettem. Amikor beteg lett, és nem tudott már száz százalékig mellettem lenni, a motivációm is elhagyott. Befejeztem. Példaképem viszont sosem volt. Mindig is úgy tartottam, mindenkiből le lehet csípni egy picit, de olyat nem találtam, akit tökéletesnek gondoltam volna. Én sem szeretnék amúgy példakép lenni, mert sok hiányosságom van, ahogyan bárki másnak is persze."